

Thư Em Đó Một Chiều

Khi máy bay hạ cánh xuống phi trường Liên Khương, ôi! Đà Lạt yêu thương, cho tôi hôn Đà Lạt!

Không nói với ai khác...vì ai cũng về đây: chúng ta một chuyến bay, chúng ta về một chỗ...

Có người cười hớn hở. Có người thì buồn hiu. Có người gặp người yêu. Có người không ai đón...

Tôi, chắc người về muộn? Hăm bảy năm tha hương, không có ai để hôn, tôi hôn hoa quỳ nhé!

Hoa và tôi đắm lệt. Ai khóc ngày trở về? Tôi hỏi như nhà quê lạc chân vào phố chợ!

Hoa quỳ đâu cũng nở, hoa quỳ đi theo tôi, đi lên dốc lên đồi...lên trời luôn, dám lắm!

Tôi nói có quá thắm? Tôi về...để lên trời? Thật chứ, không ai người để tôi đưa tay bắt...

Cảm ơn em đôi mắt tôi thoáng gặp tình cờ...Em giống như người xưa! Em là muôn quá khứ!

Tôi ghé ngang trường Nữ. Nhặt lá khuynh diệp rơi. Các em của Thầy ơi, Đà Lạt còn nhiều đó...

Dĩ nhiên tôi về phố...rồi ngã lưng, buồn hiu!

*

Thư em, đó, một chiều máy bay đậu xuống núi, một người đi lủi thủi gặp người yêu Hoa Quỳ!

Trần Văn Lệ